

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. W.**,
skazanego za czyn z art. 263 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 30 czerwca 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt XI Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M. W. od poniesienia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. II K (...), Sąd Rejonowy w P. uznał M. W. za winnego popełnienia trzech czynów: z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności; z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz z art. 263 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IX wyroku). Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy orzeczone kary pozbawienia wolności połączył, wymierzając karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt X wyroku). Na podstawie

art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych (pkt XI i XII wyroku). Z kolei na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2 600 zł tytułem przepadku korzyści majątkowej (pkt IX wyroku). Wyrok dotyczył także drugiego oskarżonego (pkt I – VIII wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 22 października 2019 r., sygn. XI Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wskazanego powyżej wyroku, w części dotyczącej M. W. i na jego korzyść, wniósł jego obrońca. Zakres kasacji nie został ograniczony przedmiotowo do rozstrzygnięć dotyczących czynu z art. 263 § 2 k.k., natomiast zarzut kasacyjny na takie ograniczenie wskazuje, skoro obrońca zarzuca wyrokowi Sądu Okręgowego „rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku: art. 263 ust. 2 ustawy Kodeks karny w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o broni i amunicji i art. 11 pkt 11 z dnia 21 maja 1999 r. - poprzez przypisanie M. W. popełnienia przestępstwa z art. 256 ust. 2 Kodeksu karnego [zapewne zaszła tu pomyłka, bowiem M. W. nie został w tym postępowaniu skazany za czyn „z art. 256 ust. 2 kodeksu karnego” – wyjaśnienie Sądu Najwyższego] w sytuacji, gdy czyn oskarżonego nie wypełnia znamion czynu zabronionego przy uwzględnieniu regulacji wynikających z przepisów ustawy o broni i amunicji poprzez rozbieżności interpretacyjne”.

Podnosząc sformułowany zarzut, na podstawie art. 537 k.p.k., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w L. w całości oraz wyroku Sądu Rejonowego w P. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w P. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy ustalić, czy kasacja dotyczy wyroku Sądu odwoławczego w całości, czy jedynie w takim zakresie, w jakim wyrok ten utrzymuje w mocy zawarte w wyroku Sądu I instancji rozstrzygnięcia odnoszące się do trzeciego z przypisanych skazanemu czynów, czyli czynu zakwalifikowanego z art. 263 § 2 k.k. Obrońca wskazał, że zaskarża wyrok w części dotyczącej M. W., co sugerowałoby, że jego zamiarem było zaskarżenie tego wyroku w doniesieniu do wszystkich trzech przypisanych skazanemu czynów. Natomiast z całą pewnością zarzut sformułowany w kasacji dotyczy jedynie prawomocnie przypisanego skazanemu przestępstwa nielegalnego posiadania broni i amunicji. Autor kasacji wskazał w nim na rażące naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 263 § 2 k.k. oraz art. 4 ust. 1 i art. 11 pkt 11 ustawy o broni i amunicji. Z kolei w uzasadnieniu kasacji wskazano dość enigmatycznie i ogólnie na „błędne procedowanie sądu meriti, prowadzące do rażącego naruszenia prawa poprzez niewłaściwą subsumpcję, w sytuacji, gdy czyn oskarżonego nie wypełnił znamion zarzucanych oskarżonemu przestępstw”. Ponieważ w pisemnych motywach kasacji nie sformułowane nawet jednego argumentu wskazującego na konkretne, rażące naruszenie prawa odnoszące się do pozostałych dwóch czynów przypisanych skazanemu, należy uznać, że przedmiotem kasacji jest wyrok Sądu Okręgowego w zakresie, w jakim utrzymuje w mocy wyrok Sądu I instancji w odniesieniu do przypisanego skazanemu czynu z art. 263 § 2 k.k. Zgodnie z art. 536 k.p.k., w takim też zakresie (w granicach zaskarżenia i podniesionego zarzutu, jak również przez pryzmat art. 439, art. 455 i art. 435 k.p.k.), kasacja obrońcy została rozpoznana przez Sąd Najwyższy.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutu kasacyjnego trzeba stwierdzić, że pozostaje on w sprzeczności z uzasadnieniem kasacji. W zarzucie kasacji jej autor wskazuje na rażące naruszenie prawa materialnego, natomiast z uzasadnienia wynika, że w istocie neguje ustalenia faktyczne poczynione w sprawie już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, w żaden sposób nie kwestionowane w apelacji. W uzasadnieniu kasacji podjęto próbę wykazania, że na broń palną znaną w czasie przeszukania mieszkania zajmowanego przez skazanego nie było wymagane posiadanie pozwolenia. Skarżący argumentował, że była to broń palna alarmowa o kalibrze do 6 mm, której posiadanie nie wymaga pozwolenia,

zgodnie z art. 11 pkt 11 ustawy o broni i amunicji. Tym samym Autor kasacji po raz pierwszy w toku postępowania, dopiero na jego kasacyjnym etapie, podważył ustalenia faktyczne poczynione na podstawie opinii Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w L, z której jednoznacznie wynika, że zabezpieczona broń jest bronią gazową o kalibrze 9 mm i stanowi broń palną w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy o broni i amunicji. W opinii wskazano też, że 18 rewolwerowych naboí gazowych kaliber 9 mm stanowi amunicję do broni palnej (k. 136 akt II K (...)). Kwestionowanie ustaleń faktycznych w kasacji jest niedopuszczalne. Stanowi nic innego, jak próbę obejścia wymogu wskazania w kasacji rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ponadto, stosując opisany zabieg, obrońca skazanego próbuje skierować zarzut kasacyjny do orzeczenia Sądu I instancji, podczas gdy przedmiotem zaskarżenia kasacją stron może być tylko wyrok Sądu odwoławczego.

Formułując w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, w jej uzasadnieniu obrońca kwestionuje jakość ww. opinii balistycznej. Jak już wskazano, opinia ta nie była podważana ani w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, ani w apelacji, w której skupiono się na wykazywaniu, że skazany w ogóle nie wiedział o tym, iż w walizce przechowywanej w zajmowanym przez niego mieszkaniu znajduje się broń palna. Podniesienie takiego zarzutu, niepowiązanego zresztą ze wskazaniem na jakiegokolwiek naruszenie przepisów prawa procesowego, czyni go wręcz niedopuszczalnym.

Już tylko na marginesie powyższych rozważań należy przypomnieć, że obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić więc o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2017 r., II KK 346/17). Tymczasem autor apelacji sformułował w niej zarzut naruszenia prawa materialnego, zaś w jej uzasadnieniu kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne.

W drugiej części uzasadnienia kasacji powielono argumenty przedstawione już w apelacji a dotyczące tego, że skazany nie wiedział, iż w walizce

przechowywanej w zajmowanym przez niego mieszkaniu znajduje się broń palna. Pomijając niespójność tej części uzasadnienia (ponownie odwołującego się do ustaleń faktycznych) z zarzutem kasacyjnym (który przecież dotyczył rażącego naruszenia prawa materialnego), trzeba stwierdzić, że Sąd Okręgowy w wyczerpujący sposób ustosunkował się do identycznych zarzutów apelacyjnych. Należy jedynie przypomnieć, że w postępowaniu przygotowawczym skazany przyznał się dwukrotnie do posiadania broni palnej i wyjaśnił, w jakich okolicznościach wszedł w jej posiadanie. To, że następnie zmienił swoje wyjaśnienia, nie podważa dopuszczalności poczynienia ustaleń faktycznych z wykorzystaniem pierwotnych wyjaśnień ówczesnego oskarżonego, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego wyroku.

Podsumowując, analiza akt sprawy, w tym przede wszystkim będącego przedmiotem kasacji wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 października 2019 r., prowadzi do wniosku, że kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna. Sąd odwoławczy nie dopuścił się rażącej obrazy prawa materialnego wskazanej w zarzucie kasacji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym wynika z treści art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Ze względu na sytuację majątkową skazanego, zwolniono go od poniesienia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Z wyżej przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji.